

[Elsie-Merete Ross.]

mod ikke have haft noget imod, at lovforslaget var fremkommet inden skæringsdagen, den 15. marts, så vi kunne have fået en virkelig seriøs debat om en revision af den nugældende lov.

Så vidt jeg forstod på justitsministerens redegørelse den 26. april, mener han, at det er for tidligt at revidere en lov efter 2 års forløb, man må have længere tid til at samle erfaringer. Ministeren synes tilfreds med, at gennemsnittet for tilladelse til svangerskabsafbrydelse ligger på 91 pct. Dette gennemsnitstal slører imidlertid billedet. Det forekommer mig rimeligere at sige, at tilladelsesprocenten i de forskellige mødrehjælpsinstitutioner ligger mellem 86 og 97, og at kvinder derfor fortsat behandles forskelligt i de forskellige dele af landet.

Jeg forstod, at denne forskel kunne rettes gennem ankenævnets vejledning. Hvis ankenævnet har forsøgt at løse denne del af sin opgave i de forløbne 2 år, er det ikke lykkedes. Mener ministeren, at ankenævnets opgave fremover er at opnå ensartethed, og skulle den gå i retning af, at alle samråd nåede et resultat, der lå i nærheden af 86 pct. eller i nærheden af 97 pct.? Eller er idealet for ministeren at nå gennemsnittet på 91 pct., så nogle bliver opfordret til at fortolke friere end nu og andre strengere end nu? Den nuværende lov giver et så vidt spillerum for fortolkning, bortset fra aldersgrænse og antal børn, at det forekommer mig umuligt at nå til en ensartet behandling, og derfor synes jeg, at SF's lovforslag er bedre.

I det radikale venstre har vi forskellige opfattelser angående svangerskabsafbrydelse. Når jeg stemte for 1970-loven, selv om jeg faktisk syntes bedre om SF's forslag, var det, for det første fordi det var det kompromis, der kunne samles flertal for, og for det andet, fordi det for nogle grupper vedkommende var et fremskridt i forhold til den dagældende lov.

Overlæge Hoffmeyer fremhævede den gang, at loven for de resterende grupper vedkommende ville blive næsten umulig at administrere ensartet. Jeg mente, at når denne erkendelse bredte sig i samrådene og i befolkningen, måtte det føre til en snarlig revision af loven, så vi nåede det næste skridt frem, at afgørelsen blev overladt til

kvinden selv, og at vi altså nåede til såkaldt fri abort.

Mødrehjælpens medarbejdere bruger nu en masse af deres tid til at undersøge de abortsøgende kvinders forhold med det resultat, at kun en ringe procent af ansøgerne får nej. Efter min mening kunne medarbejdernes tid bruges på en mere rationel og konstruktiv måde, hvis de koncentrerede sig om mødrehjælpens oprindelige formål: at hjælpe gravide og mødre med børn under 2 år.

Selv om afslagsprocenten i gennemsnit er 9, kan ansøgerne ikke på forhånd vide, om de vil få afslag eller tilladelse, og kan af angst for afslag søge den illegale abort. Det er en dårlig løsning. Personlig er jeg enig med SF i, at ansvaret og beslutningen bør være kvindens. Jeg er også enig i, at svangerskabsafbrydelse ikke bør finde sted, før de betingelser, SF nævner, er opfyldt, nemlig grundig oplysning om de hjælpeforanstaltninger, samfundet kan yde, hvis hun gennemfører svangerskabet, og orientering om indgrebets art af en læge. Der mangler dog for mig noget væsentligt, nemlig at den person, som den abortsøgende henvender sig til, kan være en slags garant for, at det hverken er forældre, kæreste eller andre, der har presset vedkommende til at søge abort. Der skulle gerne kunne være en sådan kontakt, at den af andre pressede turde give udtryk for, at hun trods andres pres gerne ville have barnet. I de 7 dages betænkningstid burde der være mulighed for yderligere samtaler.

Jeg er enig i, at oplysningsarbejdet om svangerskabsforebyggelse udbygges, og kan det ikke ske i tilstrækkelig udstrækning uden refusion fra staten, ville jeg være villig til at gå med til det, selv om jeg synes, det burde kunne dækkes af kommunerne. De, som er modstandere af abort, burde være de mest ivrige med hensyn til intensiv oplysning om prævention og om det ansvar, hver enkelt har over for sig selv, sin partner og et eventuelt barn. De burde derfor gå ind for oplysning i skoler, i alle videre uddannelsesinstitutioner og via det frie oplysningsarbejde, sådan som det er foreslået i de to betænkninger fra seksualoplysningsudvalget. I et oplyst samfund burde ethvert nogenlunde normalt menneske, der har nået kønsmodenhedsalderen, være forsynet med kund-